

Αναψε το τσίγαρο - Καίτη Γκρέυ

Η **Καίτη Γκρέυ** (πραγματικό όνομα: Αγγελική Καλαϊτζή, 14 Μαΐου 1924)

είναι Ελληνίδα τραγουδίστρια του ελαφρού και λαϊκού τραγουδιού.

Γεννήθηκε στο χωριό Μυτιληνιοί της Σάμου. Ήταν τέσσερα αδέρφια. Υιοθετήθηκε από την οικογένεια Καλαϊτζη και μεγάλωσε στον Πειραιά. Παντρεύτηκε και χωρίσε πολύ νεα και παρά τις πολλές κακουχίες τις οποίες βίωσε κατόρθωσε να ορθοποδήσει και να γίνει αρχικά ηθοποιός στα μπουλούκια της Ρίτας Τσάκωνα και αργότερα να τραγουδήσει ελαφρό τραγούδι με τον Γιάννη Βέλλα καθώς και άλλα μεγάλα ονόματα του ελαφρού τραγουδιού. Πρότυπό της υπήρξε ο Τζίμης Μακούλης. Το πρώτο της τραγούδι το ηχογράφησε το 1952 και ήταν η δημιουργία του Γιώργου Μητσάκη "Το μαράζι". Μετά την τεράστια επιτυχία που είχε, κατάφερε να γίνει το πρώτο όνομα στα μεγαλύτερα κέντρα της εποχής αλλά και να γραμμοφωνήσει όλους τους μεγάλους συνθέτες της εποχής.

Δικές της ερμηνείες υπήρξαν οι πρώτες εκτελέσεις επιτυχιών συνθετών όπως οι Βαμβακάρης, Παπαϊωάννου, Τσιτσάνης, Μητσάκης, Κολοκοτρώνης, Παπαγιαννοπούλου, Βίρβος, Δερβενιώτης, Μπακάλης, Ζαμπέτας, Τζαβέλλας.

Συνεργάστηκε με τα μεγαλύτερα ονόματα του ελληνικού τραγουδιού και αν'εδείξε και μεγάλους τραγουδιστές όπως ο Στράτος Διονυσίου.

Τη ζωή της σημάδεψε ο 5χρονος αρραβώνας της με τον Στέλιο Καζαντζίδη. Αργότερα ο αρραβώνας της με τον ηθοποιό Ανδρέα Μπάρκουλη αποτέλεσε μεγάλο γεγονός της εποχής. Το ίδιο και ο δεσμός της με τον εφοπλιστή Νίκο Λαιμό (1933-), αλλά και με τον ηθοποιό Κώστα Καρρά. Για ένα μεγάλο διάστημα βρέθηκε στα μεγαλύτερα κέντρα της Αμερικής, της Αυστραλίας, του Καναδά και της Γερμανίας γνωρίζοντας τον Έλβις Πρίσλεϋ, τον Τζίμ Χέντριξ, την Ρίτα Χέιγουορθ, την Μαρία Κάλλας, τον Σταύρο Νιάρχο, τον Αριστοτέλη Ωνάση.

Στην δεκαετία του '60 ήταν η πιο ακριβοπληρωμένη τραγουδίστρια έχοντας ημερομίσθιο που ξεπερνούσε ακόμα και τις 8.000 δραχμές. Αυτό αναγνωρίστηκε και από τα ελληνικά δικαστήρια σε μια δικαστική μάχη που υπήρχε με ιδιοκτήτη νυχτερινού κέντρου της εποχής. Ηχογράφησε περισσότερα από 1.500 τραγούδια, μέχρι και το 1996, οπότε και αποσύρθηκε από την δισκογραφία και τα νυχτερινά κέντρα. Το 1995 ο Κώστας Φέρρης υπογράφει συμβόλαιο με τον ΑΝΤ1 για την μεταφορά της θρυλικής ζωής της στην μικρή οθόνη. Ωστόσο αυτό δεν έμελλε να επιτευχθεί εξολοκλήρου μιας και το κόστος του προϋπολογισμού δεν έφτασε και για τα 26 επεισόδια που είχε υπογραφεί η σύμβαση. Τα γυρίσματα έγιναν σε Ελλάδα, Τουρκία και Αίγυπτο ενώ το τραγούδι των τίτλων "Εγώ σε νίκησα ζωή" με ερμηνευτή τον Γιάννη Πάριο δεν βγήκε ποτέ στη δισκογραφία. Το 2006 κυκλοφόρησε η αυτοβιογραφία της, με τίτλο *Έτσι όπως τα έζησα*.

Έπαιξε σε 19 ταινίες ως ηθοποιός και τραγουδίστρια.

Την ίδια μέρα μερικά χρόνια νωρίτερα, γεννιέται ο **Στέλιος Περπινιάδης** (14 Μαΐου 1899 - 4 Σεπτεμβρίου 1977), γνωστός και ως **Στελλάκης**, ήταν Έλληνας λαϊκός τραγουδιστής και οργανοπαίκτης ενώ φέρεται και ως συνθέτης, κυρίως του ρεμπέτικου τραγουδιού.

Γεννήθηκε στην Τήνο, μεγάλωσε στην Κωνσταντινούπολη και το 1923 μετακόμισε στον Πειραιά, όπου ήρθε σε επαφή με Μικρασιάτες ρεμπέτες. Συνεργάστηκε κατά καιρούς σχεδόν με όλους τους

μεγάλους συνθέτες, όπως ο Πάνος Τούντας, ο Γιοβάν Τσαούς, ο Κώστας Σκαρβέλης, ο Κώστας Καρίπης, ο Βαγγέλης Παπάζογλου, ο Βασίλης Τσιτσάνης, ο Στέλιος Χρυσίνης, ο Μπαγιαντέρας, ο Σπύρος Περιστέρης, ο Γιάννης Παπαϊωάννου ακόμη και ο Μάρκος Βαμβακάρης και αργότερα με τον Γιώργο Μητσάκη, το Μανώλη Χιώτη και άλλους. Θεωρείται το μεγαλύτερο αστέρι του τραγουδιού από το 1930 έως το 1950 ενώ έκανε αρκετά ντουέτα με γνωστές ερμηνεύτριες και ερμηνευτές της εποχής, όπως με την Ιωάννα Γεωργακοπούλου, το Στράτο Παγιουμτζή, τη Μαρίκα Νίνου και τον Δημήτρη Περδικόπουλο αλλά και με τον Γιώργο Κάβουρα. Αξίζει να σημειωθεί για το ήθος των καλλιτεχνών του είδους και της εποχής ότι ο Στελλάκης δε δίσταζε να κάνει δεύτερη φωνή και μάλιστα πολύ διακριτικά σε καλλιτέχνες των οποίων τα ονόματα ήταν μηδαμινά μπροστά στο δικό του.

Μια μέρα του 1938 βρέθηκε περαστικός από την Οdeon την ώρα που ο Μάρκος Βαμβακάρης ηχογραφούσε τη "Νόστιμη Μαυροματού" του. Ο Στελλάκης δεν δίστασε να κάτσει να κάνει δεύτερη φωνή. Το αποτέλεσμα ήταν αριστούργημα σε σχέση με εκείνο που θα έβγαине από τον Μάρκο σόλο, αλλά ο Στελλάκης δεν πήρε ούτε δραχμή και το όνομά του δε γράφτηκε επάνω στο δίσκο διότι εκείνο τον καιρό ο ίδιος δεσμευόταν με συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας με την εταιρία Columbia.

Γιος του ήταν ο επίσης γνωστός λαϊκός τραγουδιστής Βαγγέλης Περπινιάδης.

Αν νομίζετε ότι τελειώσαμε, γελιέστε. Καθ'ίστε αναπαυτικά γιατί θα πάμε στην άλλη μεριά του Ατλαντικού πριν ξαναγυρίσουμε στην χώρα μας.

Ο **Μπόμπι Ντάριν** (*Bobby Darin*, πραγματικό όνομα: *Walden Robert Cassotto*, 14 Μαΐου 1936 - 20 Δεκεμβρίου 1973) ήταν Αμερικανός τραγουδιστής και ηθοποιός.

Γεννήθηκε με ασθενική καρδιά, στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης. Η μητέρα του ήταν ανήλικη όταν έμεινε έγκυος και ποτέ δεν αποκάλυψε το όνομα του πατέρα του. Ο Ντάριν μεγάλωσε με τους γονείς της μητέρας του, πιστεύοντας μέχρι την ηλικία των 32 ετών πως εκείνη ήταν η μεγαλύτερη αδελφή του.

Τα προβλήματα υγείας δεν τον εμπόδισαν να γίνει ένα από τα ροκ ινδάλματα της γενιάς του, ενώ παράλληλα είχε μια σύντομη, αλλά καθόλου ευκαταφρόνητη, καριέρα στο Χόλιγουντ.

Ο Ντάριν πέθανε στις 20 Δεκεμβρίου του 1973 στο Λος Άντζελες, ύστερα από επιπλοκές της υγείας του μετά από εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς, τη δεύτερη που πραγματοποιούσε μετά το 1971.

Η ζωή του περιγράφεται στην ταινία «Beyond the Sea» του 2004, του Μπάρρι Λέβινσον. Τον ρόλο του Μπόμπι Ντάριν υποδύεται ο Κέβιν Σπέισι.

Και τώρα πάλι στην χώρα μας.

Η **Σώτια Τσώτου** (Λειβαδιά, 14 Μαΐου 1942 - Αθήνα, 10 Δεκεμβρίου 2011) ήταν σημαντική Ελληνίδα στιχουργός.

Ήταν το πέμπτο παιδί της οικογένειας του αγωνιστή του ΕΛΑΣ Γιώργου Κρασιώτη, που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς μπροστά στο σπίτι του το Σεπτέμβριο του 1943. Το μένος των Γερμανών κατά του Γιώργου Κρασιώτη τους οδήγησε και στην πυρπόληση του σπιτιού του, με αποτέλεσμα να μείνει η οικογένεια του στο δρόμο. Η γυναίκα του Ειρήνη, τρομοκρατημένη από τις βιαιότητες των Γερμανών χάθηκε από τους δικούς της, αγνοούμενη μέχρι το 1950, οπότε βρέθηκε να νοσηλεύεται στο Νοσοκομείο της Βούλας. Η δραματική περιπέτεια της οικογένειας της είχε ως αποτέλεσμα τη φυγή της μικρής Σώτιας.

Οι αδελφές Ιορδανού, συγγενείς της μητέρας της, την έφεραν σε ηλικία δύο ετών στην Αθήνα όπου υιοθετήθηκε από οικογένεια εύπορων μικροαστών, του Χαράλαμπου και Δέσποινας Τσώτου. Φοίτησε στο Ιδιωτικό Δημοτικό Σχολείο «Μαρσέλου» και στη συνέχεια στο Α' Γυμνάσιο της Αθήνας (Πλάκα) τα τρία πρώτα χρόνια και κατόπιν στη Ελληνογαλλική Σχολή Καλογραιών «Άγιος Ιωσήφ» στην οδό Χαριλάου Τρικούπη.

Από τα 18 της χρόνια εργαζόταν ως δημοσιογράφος, παράλληλα με τις σπουδές της στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και τις δραματικές σχολές του Πέλου Κατσέλη και του Κωστή Μιχαηλίδη. Η Δικτατορία της 21ης Απριλίου τη βρήκε στην εφημερίδα "Ελευθερία", η οποία διέκοψε αυθημερόν την έκδοσή της, θέτοντας τέλος στη δημοσιογραφική της καριέρα. Στη διάρκεια της Χούντας, συνελήφθη και κρατήθηκε πολλές φορές. Στην απομόνωση εμπνεύστηκε τα τραγούδια που θα την έκαναν λίγους μήνες αργότερα γνωστή σαν στιχουργό, το «Βρε δε βαριέσαι, αδελφέ» και το «Να 'τανε το '21».

Η καθοριστική συνεργασία της καριέρας της ήταν με τον Κώστα Χατζή, η οποία έδωσε τραγούδια διαμαρτυρίας κατά την διάρκεια της Δικτατορίας, όπως «Ο Στρατής», «Δε βαριέσαι αδελφέ», «Απ' το αεροπλάνο», «Της γειτονιάς μας ο τρελός», «Ένας Γερμανός και μια Εβραία», «Κάτι τρέχει», «Λεωφορείο ο κόσμος», «Νυχτώνει, δόξα τω Θεώ» κλπ. Κορύφωση της συνεργασίας της με τον Κώστα Χατζή αποτέλεσε ο δίσκος "Ρεσιτάλ", του οποίου οι πωλήσεις ξεπέρασαν το ένα εκατομμύριο δίσκους. Ανάμεσα στα τραγούδια του δίσκου ήταν τα «Σύνορα η αγάπη δε γνωρίζει», «Σπουδαίοι άνθρωποι, αλλά», «Σ' αγαπώ (όπως η μάνα το παιδί)», «Κι ύστερα», «Δεν είμ' εγώ», «Η αγάπη όλα τα υπομένει» κ.α. Στις επιτυχίες τους από άλλους δίσκους συγκαταλέγονται επίσης τα τραγούδια «Αντίο», «Αν ερχόσουν», «Μη μας περιφρονάς», «Ο κύριος κανείς», «Πάλι ύπνος δε με πιάνει», «Είμαι ένας άνθρωπος απλός» κ.α.

Μια επίσης σημαντική συνεργασία ήταν με το Δώρο Γεωργιάδη, με τον οποίο συμμετείχαν στο Φεστιβάλ Τραγουδιού Θεσσαλονίκης του 1972 και πήραν το πρώτο βραβείο με το τραγούδι «Αν ήμουν πλούσιος» και στο Φεστιβάλ Τραγουδιού της Eurovision του 1979 με το τραγούδι «Σωκράτης» που τραγούδησε η Ελπίδα. Ανάμεσα στις επιτυχίες της με τον Δώρο Γεωργιάδη ήταν επίσης τα τραγούδια «Ταξίδευα παιδί κι εγώ», «Κάποτε πήγα στην Αμερική», «Ο Ρωμιός», «Χίλια εννιακόσια τίποτα», «Μη βάζεις μαύρο» (Άννα Βίση), «Εγώ δεν είμαι δικαστής», «Τι τις θες τις Κυριακές», «Άγιες οι καθημερινές» (Γιώργος Πολυχρονιάδης), «Υπάρχουν κι άλλοι δρόμοι», «Σ' ευχαριστώ», «Καμιά φορά» (Ελπίδα) κ.α.

Έχει δύο κόρες, τη Δέσποινα, που είναι δημοσιογράφος, και την Ασημένια, που είναι μουσικός και τραγουδίστρια. Πέθανε στις 10 Δεκεμβρίου 2011, από καρκίνο, αφήνοντας πίσω της μεγάλα στιχουργικά έργα.

Αναψε το τσίγαρο - Καίτη Γκρέυ

Published on 2ο Γυμνάσιο Ευόσμου "ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ"
(<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7>)

Source URL:<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/2018#comment-0>